

V Prešporke na Veľkú
noc,
roku pána 2012

Vážený pán Cmorík,

pesničku ste nám na hanbu priniesli, ešte ju i vypitvali, mala by som Vám znadať, ale prvotnú hrôzu po neprespatej noci zvláštne, priesračné myšlienky nahradili. Predsi len: Čo tam po pesničkách! Veď to nie sú ľudia! Majú síce dušu a tú možno znásilniť, ale vždy lepšie keď vrchnosť tak naloží s piesňou, než by vyvíšila sa na biednom živom človeku. I dovoľte podeliť sa teda o tieto moje myšlienky.

Vy isto teraz unavený sedíte, po všetkom tom hudobníckom kšefte, prepínate sviatočné kanály na plazmovej obrazovke kdesi na dedine, v rodičovskom dome, a tá naša pouličná, radostná, mestská a Vami bez hanby ulúpená pieseň Bez konca, či skôr jej torzo, pribitá na klinci, kdesi vo vzduchoprázdne za Vašou hlavou visí s veľkými parohami i strašne trpí. Až sem počujem jej ston. Vy ste ju po predvolebnom ťažení akejsi politickej strany povláčili a to ona, hrdá a pyšná so srdcom punkera, veľmi ťažko znáša. Ešte ťažšie, než by ste sa nazdali.

Vy to už ani za krádež isto nepovažujete, že ste nám ukradli pieseň. V spoločnosti významnejších a väčších zlodějov, než ste sám, sa pohybuje a zločin krádeže celého textu našej piesne Bez konca Vám možno i ako dobrý skutok dnes už pripadá. Ktovie?

Keby tak nebolo, pesničku našu vzali by ste od nás dobrovoľne, a presne takú, aká na svet prišla. Ako ju ľudia na našich koncertoch s nami i spievajú. Aj s hudbou, aj so slovami. Vzali by ste ju nenásilne. Ale keďže som ju bez hudby nedala, sám ste sa zmocnili celého textu.

Vážený pán Cmorík, jedno je isté: Keby ste mojím slovám chceli ozaj vzdať hold, inak by ste činili. Očarili by ste svet svojou legitímnou verziou a ona by sama išla s vami. Ó, ako rada! A my, autorské duo s Petrom Bálikom? Čo by sme ako rodičia i slzu vyronili, zamávali by sme jej a nechali svojím vlastným životom kráčať! Čo už tam narobíme? Veď cover verzie patria k životu ako soľ k slzám! Ej, veru, keby sme potom z vašich školených úst počuli jej intonačnú súhru, my, skúsení a ošľahaní mnohými svojimi nepodarenými nahrávkami, docenili by sme, že ste ju možno i lepšie zaopatrili pre život ako my!

Lenže vy, slovný pánko, zmocnili ste sa jej hanebným činom. Vypitvali ste jej vnútro, ale srdce nechali tak... Odhodili.

Srdcom jej je hudba. Keď som začula prvé vety vlastných slov z vašich úst, v tej hudobnej vate, ktorú ste im dali, od úžasu som šepala: „Si zabil!“ Až takto rytmusovsky sa to zo mňa vyvalilo, lebo vážený pán Cmorík, vy ste nie len zlodej, vy ste vo svojej otupenosti už i o cit i mieru prišli, ak ste i predtým nejaké mali. Vo vašom podaní sentimentálneho pátosu neúmernej vážnosti každé slovo naberá. A účinok? Výbuch smiechu!

V tej ohúrenosti mi už len jedno zišlo na um: Keby sám predseda strany so slzou v oku zaspievali tie slová spolu s Vami na tom predvolebnom zhromaždení!

To by bolo ihneď pozdvihnutia v celom národe!

Je však len pocit znechutenia z Vášho činu. Ste zlodej a ešte k tomu nepodarený zlodej.

Možno, ak Boh dá, a Vy si hlavu od kšeftov na mítingoch vyvetráte, dajako Vám tieto moje slová prehovoria do duše.

Teraz ste otupený, iste, v spoločnosti veľavážených a ctihodných pánov špekulantov, ťažko o krádeži dumať i dušu našej piesne hľadať. To verím. Ak však v tejto bašte mienite i v budúcnosti vytrvať, ponúkam Vám text inej svojej piesne, žiaľ tiež len za podmienky, ak celú zoberiete a jej legitímny cover zhotovíte. Tak ako sa inak, na regulérneho umelca, i patrí. Pieseň je to veselá, ľahká, v rokenrolovom rytme. Spieva sa v nej:

„POHNÚTKY NÍZKE, ŠPINAVÉ,
ZÁKERNÉ, AKO HLAVEŇ PRI HLAVE,
VODY MÚTNE, SKORUMPOVANÉ,

HLAVY DUTÉ A SRDCIA MERAVÉ...
NECHCE SA MI S VAMI, NECHCE SA MI S VAMI BOJOVAŤ
NECHCE SA MI S VAMI, NECHCE SA MI S VAMI NIČ MAŤ“..

Z čistého undergroundu do galérky národného showbiznisu posielala zdržanlivý pozdrav speváčka i textárka (v jednej osobe)
Lucia Piusi.